

LBRIS

We know
books

Căminul de fete

O antologie
Petale Scrise

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2024

Cuprins

O zi din viața Clarei – Elena Druță	5
Băiatul bun – Alexandra Condrat	17
Jur... – Violeta Jurca	27
Ritualul de la 505 – Ioana Rodica Dumitru	43
Căutând-o pe Ada – Delia Mitroi	63
Viol în rate – Dana Nichițelea	85
În spatele ușilor – Andrada Rezmuveș.....	101
Parcă n-ar strica și puțin desert – Mihaela Anghel	115
Schimb de roluri – Corina Lupu	123
Florile Răului – Ioana Mihaela Curalet.....	145
Fata de la camera 11 – Dana Bordea	159
Woke Girl – Marius Andrei.....	217
Un, doi, trei – un, doi, trei – Agape F.H.	245
Căile dragostei – Cristina Toma	251
Chagrin d'amour – Aurelia Chircu	264
Umbra din oglindă – Alexandra Petrescu.....	289
Căminul de fete – Alina Cosma.....	325

LBRIS

We know
books

In memoriam

Prof. Dorel Tifor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Căminul de fete : o antologie Petale scrise. - Nojorid:

Petale scrise, 2024

ISBN 978-630-6557-54-7

821.135.1

Editor coordonator: Marius Andrei

Editare: Elena Druță

Tehnoredactare: Tudor Neag

Designer copertă: Maria Cătălina Buboc

Montaj copertă: Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

O zi din viața Clarei

Elena Druță

Oferă-ți timp.

Până când lumea își va relua cursul firesc, oprește-te și inspiră. Ai tot timpul în fața ta, chiar dacă tot ceea ce te-nconjoară strigă din răspuțeri: e prea puțin timp!

Nu uita că lumea, dacă o lași, se dezlănțuie ca o vulpe turbată. Pare inofensivă, stând pe marginea drumului, privindu-te; dar odată ce-și arată colții și face primul pas, totul este pierdut. Nu te lăsa vânat de vulpea turbată!

Totul este mult prea relativ pentru a pune frână acum, când vezi foarte bine încotro te-ndrepti și știi ce-ți dorești;

— Și acum, domnișoara Mărculescu ne va spune cum stă treaba cu Bizanțul Mijlociu și ce personalități importante a dat omenirii acea perioadă!

Clara și-a mușcat buza. Toți ochii din auditoriu, începând cu privirea severă a profesorului Tudorache, erau îndreptați spre ea. A înjurat în gând; nu trebuia să se apuce să citească în timpul cursului newsletterul trimis de Madam Stellaria — magiciană, șamană, făuritoare de energii și de platitudini ambalate în cuvinte pompoase — la care era abonată de pe vremea școlii generale.

Conferențiarul aștepta un răspuns și tânăra simțea cum roșeața îi urcă în obraji. S-a muștrat — pentru a câta oară! — că a ales materia asta plicticoasă, cu un profesor lipsit de orice fler, care era în stare să omoare orice entuziasm până și în cei mai înflăcărați fani ai Imperiului Roman de la Constantin cel Mare încoace.

— Cred că e timpul să vă căutați un job în lanțurile de fast-food, domnișoara Mărculescu, pentru că la cum văd eu situația, cu interesul pe care-l prezentați pentru materia mea, nu aveți nicio șansă la o carieră în mediul universitar!

Un val de râsete a inundat sala de curs și Clara, trântind clapeta laptopului și strângându-și lucrurile cu viteza luminii, s-a îndreptat spre ieșire. Abia când s-a trezit în spatele ușii închise a expirat, ușurată; nu, categoric mediul academic, atât de ridicat în slăvi de părinții ei, ofțițați că nu au devenit avocați sau medici și că au trebuit să lucreze la fabrică, nu i se potrivea.

Detesta tot ce înseamnă ifosele pe care și le dădeau cadrele — sau cadavrele — didactice care nu erau în stare să deschidă o prezentare PowerPoint, dând click aiurea pe imagini jpeg, care nu mai erau la zi cu schimbările ce au avut loc în domeniul lor, insistând să predea din niște manuale publicate cu mult înaintea nașterii Clarei, sau care aveau pretenția să fie tratați cu reverență doar pentru că ocupau un loc la catedră.

— Respectul vine din ambele direcții, a mormăit fata, strângând de bareta geștii, în timp ce ieșea din clădire.

— Absolut, s-a auzit o voce în dreapta ei.

Clara cunoștea această voce. De parcă universul era pus pe a o călca pe nervi, i l-a scos pe fostul ei, Darius, în cale. S-a întors spre cel pe care ar fi preferat să nu-l mai vadă vreodată, însă faptul că ambii erau studenți la aceeași facultate, el cu un an în fața ei, făcea inevitabil să se intersecteze.

— Stai să ghicesc, a zâmbit el cu superioritate, cursul lui Tudorache e prea complicat pentru tine!

Tânăra și-a dat ochii peste cap. De când a aflat că îi este asigurat un loc de asistent imediat ce termină facultatea, Darius s-a transformat într-un individ care nu era capabil să-și coboare

nasul mai jos de zenit. Clara și-a mușcat limba ca să nu-l facă cu ou și cu oțet; tot ce voia era să ajungă în camera ei și să-și reorganizeze acea zi care deja părea iremediabil pierdută.

— Frumos din partea ta să-mi urmărești orarul, a zis fata, privind undeva peste umărul lui.

Chipul îngâmfat a lui Darius, cândva atât de plăcut, îi trezea numai greață. Ce naiba a văzut în păunul ăsta eșuat?

— Ai vrea tu, a zis el, scuipând mojicește aproape pe pantofii ei. S-a întâmplat să fiu prin preajmă.

— Tu nu ai cursuri la care să mergi și să mă lași în pace? s-a răstit ea, dornică să scape cât mai repede de acest cap de tinichea.

— Am o prezentă exemplară, a spus el, cu mândrie.

De parcă la asta se rezuma totul — să fii prezent la toate cursurile sfărăitoare posibile, a expirat Clara, obosită.

— Felicitări, du-te și ia-ți un premiu, l-ai meritat, a zis ea printre dinți, grăbind pasul, dornică să scape de el.

Dar trebuia să știe mai bine; Darius era ca o scamă pe care nu o puteai da jos în niciun fel și trebuia să te obișnuiești cu ideea că va cădea singură, cândva, într-un viitor mai îndepărtat. Sau mai rău, ca un ciulin!

— Nu trebuie să fii așa rea, a zis el, mergând în pas cu fata. Doar pentru că ți-am dat papucii, nu trebuie să stricăm relația noastră de prietenie!

Clara s-a oprit brusc și l-a privit în ochi, uimită cât de îndepărtați se dovedesc a fi unii de realitate.

— Prietenia noastră?! Te-ai culcat cu Magda, amica mea, cât am fost în spital! Asta tu numești dat papucii?

El a ridicat din umeri.

— Ce era să fac dacă erai internată și mă plectiseam? Magda singură a venit la mine, s-a apărat el.

— Ai fi putut să nu te culci cu prietena mea cât eram cu ficatul făcut varză și credeam că mor în spitalul ăla în care nu ai venit odată să mă vizitezi!

— Știi că nu-mi plac spitalele, i-a zis el, iar Magda...

— Și aia o poamă bună, l-a întrerupt Clara, amintindu-și ochii de căprioară pe care Magda, o fostă prietenă acum din primul an, i-a făcut când Clara a văzut hanoracul lui Darius în șifonierul colegei sale de cameră.

— Vă meritați, a adăugat ea, sărind pe zebră în clipa în care culoarea verde a semaforului a început să clipească.

A ajuns pe partea cealaltă a bulevardului când traficul s-a reluat, expirând cu ușurare când l-a văzut pe Darius privind-o încrunțat de pe partea cealaltă a străzii. Până se schimba din nou semaforul, ea avea timp să dispară în gura de metrou și să scape de scama-scaietul-cap de tinichea.

Așteptând pe peron, a deschis din nou newsletterul Madamei Stellaria — nu a terminat să citească ineptiile motivaționale care o distrau o dată pe săptămână. În generală căuta un sens în ce spunea acea femeie — cel mai probabil, inexistentă — despre viață și despre care e scopul ei, al Clarei, pe acest pământ și a rămas cu această obișnuință stupidă.

Metroul s-a apropiat scârțâind, ca de obicei, iar o mare de oameni a părăsit vagonul, în care fata a pășit căutându-și un loc. Și-a pus geanta pe genunchi și s-a uitat din nou în telefon, voind să continue lectura. Dacă ziua ei nu era compromisă pe deplin, descărcarea bruscă a telefonului și închiderea ecranului se asigurau că treaba e dusă până la bun sfârșit.

A ajuns la cămin udă learcă, prinsă de o ploaie rece de toamnă, care s-a ambiționat să-i pătrundă și în geantă. Trântind ușa de la intrare, primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice laptopul, expirând ușurată că acesta nu a fost atins de apă.

Punându-și telefonul la încărcat și lăsându-și pardesiul să se usuze pe spătarul singurului scaun din cameră, Clara s-a trântit în patul său, contemplând sensul vieții.

Prin peretele care separa camera ei de camera vecină se auzea râsul Yolande și un sunet ritmic, ca de sonerie. În zile ca acestea, a gândit fata, și-ar fi dorit să aibă lipsa de inhibiție și moravuri a Yolande, care mergea la cursuri cât să fie capabilă să treacă un examen, restul timpului petrecându-l fie prin o groază de chat rooms, fie cumpărând recuzită pentru spectacolele pe care le oferea străinilor, în special americanilor, sub numele de YourEyeCandy69.

O mișcare rapidă în colțul încăperii i-a atras atenția; era Maricică. Nu ar fi dat în viața ei un nume unui șobolan, dar colegele sale de cameră, gemenele Vasilica și Parascheva, fete de popă, au spus că orice vietate ar trebui să aibă un nume și, în loc să anunțe administratorul că au un dăunător în cameră, l-au botezat și i-au pus și o farfurie cu lapte, pe care Maricică îl mânca cu poftă de cel puțin trei ori pe zi.

Deoarece gemenele erau plecate la un congres unde se discuta despre păcatul femeii de a avorta, Clara știa că avea la dispoziție o seară întregă în care să poată să își vadă de ale sale. Și pentru că „invitația” profesorului Tudorache a venit pe nepusă masă, acum avea toată ziua liberă și tânăra s-a trezit că i s-a oferit ocazia potrivită să facă ceea ce iubește cu adevărat: să lucreze la o poveste de dragoste pe care o scria de luni bune.

Și-a deschis laptopul și s-a dus la documentul pe care-l visa zi și noapte, imaginându-și că ale ei cuvinte vor prinde la public și că într-o bună zi ea, Clara Mărculescu, sub pseudonimul Malory Windsor, va fi una dintre cele mai apreciate autoare de historical romance de pe piața mondială.

Dar până atunci era cale lungă — în afară de Darius, Clara a mai avut câteva relații scurte și lipsite de voluptate, așa

că experiența ei în domeniu era infimă. Nici nu avea cui să-i ceară sfatul sau pe cine să-l ia drept exemplu pentru a o contura pe eroina sa — Yolanda cu siguranță nu o putea lămuri cum să atragi atenția unui singur bărbat și să o și menții pe termen lung, iar gemenele se păstrau pentru viitorii lor soți, afirmând sus și tare că nu au atins nici măcar umărul unui specimen masculin.

Clara și-a făcut un ceai și a deschis Pinterestul, căutând rochii de epocă, încercând să se informeze cât mai bine despre contextul istoric al poveștii sale. Știa cum trebuia să fie protagonistul — un monarh neînțeles, un fel de Mr. Darcy al secolului al XVI-lea, dar habar nu avea cum era construcția Curții Regale de atunci și nici cum trebuia să arate o aristocrată de rang mai mic, dar suficient de nobilă cât să poată să atragă, în mod public, atenția unui conducător.

A distras-o telefonul, care a început să vibreze. Suna un număr pe care fata nu-l avea înregistrat și primul instinct era să nu răspundă, dar după ce apelantul a insistat, Clara a răspuns după cinci apeluri pierdute.

— Domnișoara Mărculescu?

Vocea era una plăcută, feminină.

— Da, cu cine vorbesc?

— Sunt Emilia Zorilă, reprezint revista Vocea Junelor Scriitoare. Ați trimis o povestire pentru concursul Miss Boboaca.

Clarei i-a luat o clipă să-și amintească despre ce era vorba. Cu doi ani în urmă, când era abia în primul an de facultate și îndrăgostită lulea de Darius, a trimis o povestire penibilă la un concurs despre care a aflat de la avizierul căminului, fără a se mai gândi la aceasta și fără a primi vreun răspuns până acum, cu o întârziere demnă de serviciile Căilor Ferate Române.

— Da, acum doi ani, a răspuns Clara, subliniind ultimele cuvinte.

De partea cealaltă s-a lăsat tăcerea.

— Acum am dat de ea, a răspuns vocea într-un târziu. Recunosc, nu e cea mai strălucită, dar comparativ cu ce s-a trimis în ultimii cinci ani...

— Chiar e nevoie să fiu jignită și de o necunoscută? a răbufnit Clara, o zi mai de căcat decât azi nici că se putea găsi!

Emilia Zorilă părea obișnuită cu astfel de reacții, sau doar deținea o piele groasă de tot, până la tăbăcită, pentru că a continuat să vorbească pe același ton dezinteresat:

— Ei, toată lumea trebuie să înceapă de undeva, domnișoară Mărculescu! Povestirea dumneavoastră are potențial, ascuns foarte bine, ce-i drept, dar dacă Vincențiu a zis că...

— Vincențiu? a întrerupt-o Clara.

— Editorul, s-a grăbit să o lămurească femeia, a zis că el vede ceva în povestire. Vincențiu e un artist și știe meserie, dacă sunteți interesată, vă poate învăța câte ceva!

— Cucoană, a vorbit Clara, fierbând de indignare, asta sună a o invitație de racolare!

— Vă asigur domnișoară, a continuat, neperturbată, Emilia, că singura racolare posibilă pentru Vincențiu e cea în lumea literelor, nu-l interesează absolut deloc păsăricile, mai degrabă șerpișorii, dacă-mi permiteți metafora. De altfel, dacă ne onorați cu un răspuns pozitiv la invitația de a veni la sediu pentru a discuta despre colaborare, veți avea posibilitatea să vă convingeți singură că Vincențiu e orice, numai cuceritor de inimi feminine nu!

— Și de ce, mă rog, aș accepta?

Clara era sceptică și pe bună dreptate. Nu se considera a fi deșteaptă din cale-afară, dar voia să creadă că nici nu era

naiva secolului. De ce ar contacta-o cineva de la o revistă pentru o colaborare, la ani distanță de la ziua în care a trimis o povestire în cel mai bun caz mediocră?

— Nu vreți niște bani?

Întrebarea asta a lăsat-o fără un răspuns.

— Retoric, a continuat Zorilă, ce student nu are nevoie de bani? Iar revista noastră vă poate oferi o sumă anume per articol, trebuie doar să vreți. Dacă vă decideți, puteți suna oricând la acest număr, de luni până vineri, până la patru, ca să stabilim o dată și o oră când să veniți.

Fără a aștepta un răspuns, străina a încheiat apelul. Clara a rămas cu ochii pe ecranul telefonului, admirându-și involuntar imaginea de fundal. Conversația părea ireală, ruptă dintr-un film cu proști.

Sorbind din ceaiul care deja se răcise, Clara s-a apucat să caute în e-mailuri povestirea trimisă, gășind-o cu greu. Deschizând documentul atașat, a citit în gând, strâmbându-se la fiecare propoziție.

Numele ei este Chloe. Are părul de culoarea portocalei. Și nu, nu e vopsit; câteodată, în zilele înnorate, îl are ruginiu, iar în zilele cu mult soare strălucește ca pulpa unei portocale aduse din țările tropicale. Îi cade pe spate, în bucle mari, prins cu o clamă ce-l oprește să se dezlănțuie pe spatele ei micuț, delicat.

Îi place să citească. Autorii ei preferați sunt Thomas Hardy și Alexandre Dumas, sau cel puțin așa îmi amintesc să-mi fi zis odată. Citește mult, chiar dacă aparent ai spune că tot ce face toată ziua este să fie drăguță. Într-adevăr, e drăguță: îi sclipesc ochii când îl vede pe salvatorul ei în picturi, prin tot felul de săli de curs; dar și atunci când vede un animal micuț și neajutorat scâncind; și atunci când încep să înmugurească copacii. Zâmbește des, finuț, iar oamenilor ce sunt alături de ea le inspiră o persoană ușor de îndrăgit.

Numele ei este Kiara. Poartă ochelari ce o fac să pară foarte severă; dar nu este. Nu știu dacă așa vrea să fie sau doar părul negru și lung induc în eroare. Dacă te uiți mai atent, fața ei dezvăluie o personalitate plăcută, ușoară. Îi plac artele marțiale, deși în interiorul ei este foarte fragilă. Roșește ca un bujor când cineva pronunță un anumit cuvânt, ceea ce e foarte drăguț.

Clara a trântit clapeta laptopului, simțind cum ceaiul capătă un gust neplăcut. Nici nu voia să continue să citească; știa deja ce ineptii a debeat. A scris povestirea când a pufăit un joint oferit de Yolanda, care a făcut-o să creadă că are un adevărat talent și e musai necesar să treacă pe hârtie cum le vede pe gemenele de preot, oferindu-le niște nume exotice și făcându-le în povestirea ei îngeri care la finalul textului se îndreaptă spre ceruri, după ce au adus pacea în lume.

De trimis povestirea nu ar fi trimis-o nicidecum, dacă după experiența cu jointul nu ar fi mers în club, unde a cam exagerat cu shoturile de vodcă ieftină pe care aceeași Yolanda i le-a oferit unul după altul, bând și ea cot la cot cu Clara, până când ambele s-au făcut varză și numai Dumnezeu știe cum au ajuns tefere înapoi la cămin. Pe când Yolanda s-a așezat în fața laptopului său pentru a începe spectacolele, râzând și mulțumind în stânga și-n dreapta sponsorilor, Clara și-a amintit despre concurs și, fără a sta prea mult pe gânduri, a trimis e-mailul cu povestirea pe care o recitea abia acum, la doi ani distanță de când a scris-o.

Nefiind în stare să o termine, fata și-a ațintit ochii pe numărul neregistrat, pe care l-a memorat după cinci minute de holbat în telefon. Ce avea de pierdut? O fi fost povestirea ei un mare dezastru și cine știe cum a ajuns să fie observată de editorul unei reviste obscure, dar dacă scrisul i-ar fi adus niște bani... de ce nu?

La finele zilei, trebuia să înceapă de undeva, iar perspectiva să aibă un venit suplimentar nu era de neglijat. Desigur, Yolanda ar fi ajutat-o cu mare drag să-și depășească temerile, eventual cu mai multe shoturi de vodcă decât ultima dată, pentru a o introduce în lumea prostirii bărbaților singuratici, dar Clara voia să creadă că ea poate răzbi undeva cu scriitura sa. În plus, colaborarea cu revista ar fi fost un exercițiu bun pentru stilul ei de scriere și cine știe, poate că peste ani, povestea de dragoste de pe vremea regilor, semnată de Malory Windsor, avea șanse să ajungă bestseller.

Sorbind ultima gură de ceai, Clara a salvat numărul în agendă și s-a făcut comodă în patul său. Maricică a apărut în peisaj, ronțăind un covrig găsit naiba știe unde, privind-o expectativ pe colega sa de cameră.

— Oferă-ți timp, mă ciună, i-a spus Clara, citând o celebră făuritoare de energii. Știe universul ce știe!

LBRIS

We know
books

Băiatul bun

Alexandra Condrat

Prietena mea, Marisa consideră că băieții buni nu pot oferi doza de adrenalină și dramă de care au nevoie niște femei ca noi. Acum câțiva ani i-aș fi dat dreptate fără să ezit, dar între timp mi-am dat seama că prefer oricând un tip cu maniere în locul unui impertinent care nu dă doi bani pe mine și pe opinia mea.

— Ai fost vreodată îndrăgostită de un băiat bun? M-a întrebat sfidător încercând să-și demonstreze punctul de vedere.

— Da, cred că am fost. Bine, n-aș numi-o tocmai îndrăgosteală, dar a fost o experiență care mi-a deschis ochii asupra modului în care ar trebui tratată o femeie, i-am răspuns.

— Vezi? Te complaci. Recunoaște, Giulia, nu le poți avea pe amândouă. Mereu ai de ales. Există tipologia aceea a băiatului „bun”, acceptat de societate, de familia ta, care știe exact ce să spună și când să o facă, dar care nu-ți trezește nici un fior. Mai e și tipologia rebelului inadapdat, „băiatul rău” despre care ai certitudinea că nu e potrivit pentru tine, dar în preajma căruia nu te poți abține pentru că atunci când îl vezi simți că ți se înmoaie genunchii. De fapt îl vrei pe el, dar te mulțumești cu „băiatul bun”.

Marisa amestecă cu paiul în frappé și în momentul acesta știu că orice i-aș zice, ar rămâne fixată pe opinia ei. Mi-aș fi dorit să-i spun totuși că le poți avea pe amândouă, dar ce-i drept versiunea mea mai tânără n-a făcut cele mai bune alegeri în trecut. Dacă i-aș povesti ce s-a întâmplat în urmă cu zece ani,

punctul ei de vedere ar deveni deodată relevant. Doar că varianta mea de atunci nu are nimic în comun cu femeia care am devenit.

Din fericire, Marisei i-a sunat telefonul și mi-a spus că trebuie să plece urgent, scăpându-mă de situația incomodă în care m-a pus. Aproape că m-a forțat să îi promit că îi voi spune la ce concluzie am ajuns. Am îngânat că da, doar ca să mă lase în pace. În schimb, întrebarea ei mi-a rulat în minte neîncetat. Oare am fost în mod real îndrăgostită de un băiat bun?

Mi-am luat poșeta, m-am urcat în mașină și am condus până la căminul unde obișnuiam să locuiesc în studenție. Habar n-aveam, când mi-am propus să vin, că decizia asta mă va da peste cap de-a dreptul. Revederea acestor locuri extrem de familiare mi-a adus o grămadă de amintiri. M-am întors în timp exact în momentul în care locuința mea era clădirea pe care o fixam cu privirea.

Fusesem repartizată să locuiesc într-o cameră de cămin împreună cu alte trei fete: Lucia, Aida și Roxana. Viața noastră se împărțea între cursuri, petreceri studențești, traiul la comun și încercările lor disperate de a-mi găsi mie pe cineva. Și pentru că în căminul nostru erau și camere de băieți, aveau de unde alege. Prima dată au încercat să îmi facă cunoștință cu un turc despre care am aflat ulterior că venea la noi în cameră să împrumute sare de la Aida doar ca să mă vadă pe mine. Abia îl observasem, fiind băgată cu totul în laptopul meu unde vizionam seriale. Aș fi făcut orice în afară de a învăța. Stilul meu de a face proiecte era întotdeauna: trage tare pe ultima sută de metri. Devenisem o maestră în a-mi irosi timpul. Aș fi putut preda și un curs pe această temă. Binenteles că și acela ar fi fost pregătit în ultimul moment, când nu mai putea fi amânat.

Lucia a încercat, la un moment dat, să-mi facă lipeala și cu un student italian care după spusele ei „cred că o să-ți placă, mi se pare că seamănă cu taică-tu”. Am avut un șoc când l-am văzut. În fața mea stătea un individ purtând o geacă neagră de piele amintind de o versiune mai tânără a lui tata. Am fost amici o perioadă, asta până când am aflat că are o iubită în Italia, de pe un alt cont de Facebook de-al lui, altul decât cel de pe care îmi dăduse mie cerere de prietenie. Era fix ce-mi trebuia: încă un îmbârligător. De abia scăpasem de fostul meu. După despărțirea de el, mi-am făcut o promisiune. Nu o să mai ies cu toți idioții planetei, doar pentru că mă plictisesc și mă simt singură. Nu, o să mă distrez până când o să găsesc un specimen mai de Doamne ajută. Până atunci, aș fi preferat să stau singură.

Însă socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Colegele mele nu-și mai încăpeau în piele de bucurie când au aflat că într-un final întâlnisem pe cineva.

Radu era opusul a tot ce cunoscusem până atunci: frumos de-a dreptul, incredibil de manierat și cu o structură athletică a corpului. S-a așezat foarte natural lângă mine în autobuz, începând o conversație. Surprinzător, nu l-am trimis la mama naibii, ci am continuat să vorbesc cu el. Inițial am crezut că nu mai erau locuri, de aceea s-a așezat fix lângă mine, dar mi-a mărturisit că gestul lui fusese intenționat. Se pare că energia mea a fost extrem de atractivă pentru el. Mă întreb la ce s-a referit când a spus acest lucru, pentru că eu îmi amintesc diferit. Așteptam autobuzul în stație și râdeam ca o descreierată în timp ce vorbeam la telefon cu o prietenă. Mai eram și îmbrăcată cu un hanorac de băieți pe care l-am luat cu forța de la un coleg de cămin, pentru că mi-era frig.

Cu toate că nu înțelegeam exact ce se întâmplă, am intrat în jocul lui. M-a intrigat teribil că un tip ca el vorbește cu mine.

Din cauza curiozității mele native, care mă aduce în tot soiul de situații bizare, am acceptat invitația lui de a ne vedea a doua zi.

Am realizat imediat că nu aveam foarte multe lucruri în comun. Era fără cusur, enervant de perfect. Nu avea nici o dependență, îmi vorbea incredibil de respectuos, observa chiar și când îmi schimbam culoarea ojei, nu uita să-mi scrie, îmi făcea complimente. Era visul tuturor fetelor de la cămin, dar nu și al meu. Pe lângă el păream un drăcușor împielit cu un stil de viață haotic. Și ce mi-am zis eu? E mai simplu să instaurez un comportament negativ și cu potențial distructiv la el, decât să mă transform eu. Sub pretextul lipsei de aventură și suspans din existența lui, l-am ademenit în tot felul de situații neobișnuite pentru stilul lui de viață. S-a trezit târât pe la petreceri dubioase unde duhnea puternic a bere, concerte ale unor trupe obscure, dar n-a spus nimic. M-a însoțit peste tot, fără să-și piardă integritatea și personalitatea pe drum. A rămas la obiceiurile lui sănătoase, ceea ce m-a determinat pe mine să mă domolesc o vreme. Nu-mi venea să cred că mi se întâmplă asta. Prin comparație cu foștii mei, eu eram mereu cea potolită care încerca să-i repare, iar când îmi atingeam obiectivul plecam spre un alt om fisurat pe care să-l repar. De data aceasta eu eram cea care trebuia să fie restaurată.

Întâlnisem un băiat bun și nu știam cum să mă port cu el. M-am gândit într-un timp să renunț pentru că mie îmi plăceau cei care vorbeau mult, iar Radu era destul de rezervat. M-am răzgândit în momentul în care am simțit privirile invidioase ale unor fete de la cămin care înainte să ies cu el, se purtau diferit. Erau mult mai drăguțe, acum erau rele cu mine doar pentru că favoritul lor mă ținea pe mine de mână. Mi-am simțit egoul gădilat fiindcă Radu era dorit de atât de multe fete, iar prin nu știu ce miracol, el alesese să petreacă timp cu mine.